Aurel Cărăşel

Libreville – secolul XIX

Vagonul luă curba cu un scârţâit ascuţit, care aproape că zgârie timpanele pasagerilor. Bărbatul cu pălărie de fetru cu borul îngust îi privi preţ de câteva clipe pe cei trei vecini de compartiment, care stăteau solemni, cu jobenurile negre pe cap şi cu mănuşile negre pe genunchi, fără să schiţeze nici măcar umbra vreunei tresăriri. Îi veni să zâmbească şi reuşi cu greu să se abţină. Pesemne că schima sa facială ar fi fost considerată o impoliteţe. Se mulţumi să-şi dreagă vocea şi îşi întoarse capul către geam.

— Cred că ne apropiem de Nouncy Criecker, spuse rar cel din faţa sa. Îşi lovi uşor mănuşile de genunchi şi continuă. Pe vremuri, aici era o gară foarte frumoasă. Libreville-1894, parcă aşa se numea. Ehe, ce vremuri, ce vremuri! Ţineţi minte, prin Alabama umblau călări pe cai adevăraţi şi trăgeau cu pistoalele.

— Libreville, da, aprobă domnul cu perciuni mari şi negri, care privea puţin saşiu. Am oprit în vreo două rânduri aici. Îl cunoşteam destul de bine pe şeful de gară. Un tip liniştit din Ohio, care era în stare să bea o sticlă de whisky la o masă.

— Cine, Girek? Păi Girek venise din Mexic, nici vorbă de Ohio! Se vârî în vorbă cel scund, ştergându-şi nasul cu o batistă neagră. Girek a fost cel mai mare băutor de whisky din toată Alabama. Făcea pariuri cu străinii care nu auziseră de faima lui şi-i băga sub masă. Înainte de a se angaja la staţie a fost văcar la o fermă dinspre Mohicans.

— Atunci înseamnă că îl confund, acceptă celălalt şi se lăsă pe spetează. Savieck, cofetarul, trebuie că era din Ohio.

— Savieck poate că da, acceptă scundacul şi-şi vârî batista în buzunarul hainei. Ehe, Libreville, ce vremuri! Ce oameni!

Străinul îşi scoase pălăria de fetru şi-şi făcu vânt cu ea de câteva ori. O picătură de transpiraţie i se prelinse de pe frunte pe gât şi se pierdu în gulerul tare al cămăşii. Lăsă ziarul „Washington Post” să-i alunece pe bancheta de lemn şi se aplecă în faţă.

— Vă rog să mă scuzaţi că mă amestec în discuţie. Dar nu ne îndreptăm spre Dallas? Din câte ştiam, între Atlanta şi Houston e numai prerie. În ghid nu e menţionată nici o localitate.

Signalul locomotivei şuieră strident undeva în faţă. Cei trei se priviră un moment pe sub sprâncene. Scundacul îşi scoase din nou batista neagră şi-şi tamponă fruntea de două ori.

— Hmm. Sunteţi. Adică veniţi de departe, nu? N-aţi auzit de Ziua Amintirii? Se sărbătoreşte în State de foarte multă vreme, cam pe la mijlocul lunii septembrie. E vorba despre, hmm. O aniversare istorica, să zicem aşa. Se scot de la naftalină lucruri intrate în uitare şi se ţin, pentru exact 24 de ore, în lumina crudă a Realităţii. Ca şi cum s-ar deschide rafturile unui muzeu către străzile oraşului. Numai că, în acest caz, muzeul este toată ţara. Înţelegeţi?

— Mă tem că nu.

Scundacul ridică din umeri şi privi în batistă, de parcă ar fi zărit acolo un gândac scârbos.

— Nici nu ne aşteptam, zâmbi înţelept saşiul. În fine. Venim dintr-un loc şi dintr-o epocă în care considerăm că timpul nu este aşa, ca un fluviu, cum credeau anticii. Ci mai degrabă ca un mănunchi de nuiele, legate strâns printr-un şnur de energie de o natură specială. În ansamblu, fiecare nuia e posibil să existe, dar ceea ce se vede este mănunchiul. Dacă desfaci şnurul energetic, fiecare nuia devine, rând pe rând, Realitate. Asta numai în Ziua Amintirii, domnule.

Se opri, respiră adânc şi ascultă trepidaţia cadenţată a roţilor. Apoi le făcu semn celorlalţi şi-şi ridică mănuşile de pe genunchi.

— Libreville, domnilor! După dumneavoastră!

Uşa compartimentului se deschise exact când trenul înţepeni în gară. Cei trei îl salutară cu priviri uşor ironice, îşi puseră jobenurile în cap şi ieşiră pe coridorul pustiu. Rămas singur, bărbatul se ridică şi deschise fereastra ovală. Un şuierat surd acoperea zgomotele exteriorului şi un şuvoi de abur înceţoşă imaginea pentru câteva clipe. Privi circumspect către peronul curat, marcat cu benzi de verdeaţă. Îi văzu pe cei trei coborând unul după altul scară metalică din capătul vagonului, apoi răspunse cu o fluturare a mâinii la semnul făcut de perciunos. Cei trei îşi săltară genţile negre pe umăr şi schiţară gestul de a deschide uşa staţiei. Nu reuşiră însă să-l ducă până la capăt şi se transformară într-o ceaţă uşoară, care cuprinse iute întregul peron, panoul de bun-venit, pe care scria cu litere mari „LIBREVILLE – 1894”, trenul, linia ferată.

Înghiţi însec şi simţi că-l trec toate apele. În sfârşit, reuşi să deschidă ochii şi se clătină ameţit în lumina blândă a după-amiezii. De jur-împrejur, preria îşi fremăta valurile de iarbă în bătaia vântului cald venit dinspre răsărit.

Libreville? Blestem, de trei ori blestem! De când cumpărase secolul XX patentul călătoriilor personale în timp?

Se strâmbă nemulţumit şi, în vreme ce se transforma într-un fuior de ceaţă, se gândi că rata pentru a treia oară spectacolul asasinării preşedintelui Kennedy, numai din cauza unor distorsiuni temporale provocate de paraziţi.

SFÂRŞIT